

CHARISSA PARASSIADIS: VAN CAFÉBAZIN TOT BESTE DOORBRAAK MET 'LACHT NOR MIJ'

«Slongs is marginaal. Dat laat me toe er volledig over te gaan»

Slongs Dievanongs haalde vorig weekend een felbegeerde Music Industry Award binnen voor 'Beste Doorbraak'. Maar wie is ze nu echt, dat grofgebekte hiphop-typetje? Maak kennis met Charissa Parassiadis (35), voormalige cafébazin die vorige zomer wekenlang op één stond in de Ultratop met de oorworm 'Lacht Nor Mij'. «Het is eigenlijk niet te geloven. Als hiphopper, in het dialect, en als 'maske' een MIA gaan halen, eigenlijk is dat 'not done'.» In maart komt Charissa met nieuw werk. «Het is een sociaal manifest geworden dat ongelijkheid aanklaagt. Eigenlijk ben ik een hippie-hiphopper.»

SASKIA CASTELYN

Plaats van afspraak voor een uitgebreide babbel met Charissa Parassiadis is café Het Misverstand op het Sint-Andriesplein, in het hart van de Antwerpse Sint-Andrieswijk, tussen de Nationalestraat en de Kloosterstraat. Daar zitten Charissa's wortels. Ze heeft Griekse roots, maar is geboren en getogen in de zogenaamde 'parochie van miserie', vorige eeuw geplaatst door sociale en economische achterstand. Die navelstreng is nog altijd niet door-

IK KAN NU LEVEN VAN DE MUZIEK. MAAR PAS OP, IK HEB GEEN KINDEREN EN GEEN HUIS AF TE BETALEN. EN IK BEN MET WEINIG TEVREDEN
Charissa Parassiadis

geknipt. «Ik ben hier nooit weggegaan omdat Sint-Andries een dorp is binnen de stad. Iedereen zat in dezelfde turnkring, en wie zijn tenen niet kon strekken, zat in het trommelkorps. Alles is hier lang gebleven zoals in het begin van vorige eeuw. De cohesie tussen de mensen is heel sterk», steekt Charissa van wal. Haar Antwerpse accent is pittig, maar ook niet overdreven plat. Nochtans is het wel de vuile tongval die haar alterego Slongs Dievanongs zo typeert. Daar waar Natalia zo veel kritiek kreeg op haar plat Kempische presentatie tijdens de uitreiking van de MIA's, werd Charissa net gelauwerd voor haar dialect. «Natalia heeft dat geweldig gedaan. Algemeen Nederlands is voor mij een artificieel product om mensen met verschillende dialecten te laten communiceren. Waarom iedereen er zo hoog mee oploopt?

Geen idee. Ik ben fan van een eigen invulling van het Nederlands.» Daarom ook dat ze Vlaanderen in het Antwerps veroverd. «Muziek werkt taaloverschrijdend. Bij optredens van 't Hof Van Commerce in het Izegems sta ik ook mee te kwelen, ook al versta ik er niets van. Dat is omdat ik de beat voel.»

Nu de 'gouden' jaren op haar vijfendertigste zijn aangebroken, kan Charissa fulltime leven van haar muziek. «Pas op, ik heb geen kinderen, geen huis af te betalen en ik heb een sjieke fiets, in plaats van een sjieke auto. Ik ben met weinig tevreden.» Voor ze echt begon te rappen, was ze nochtans zes jaar lang slaaf van haar café op Sint-Andries. «Ik heb van thuis uit geleerd 'eerst te werken voor mijn boterham'. Daarna was er tijd voor 'leuke' dingen.»

Graffitimuur

Nu prijkt Slongs Dievanongs wel op een immense graffitimuur in de Sint-Andrieswijk, na een rondvraag bij de bewoners over welke elementen zij typerend vonden voor de wijk. Maar Charissa zet wel de puntjes op de i. «Slongs is een typetje.» Ontstaan als sidekick van de plaatselijke underground hiphopgroep 'Halve Neuro'. Voor een buurtprojectje met Antwerpse covers in hiphopstijl. «Op het podium was een grietje nodig. Een sloerie eigenlijk, maar dat vonden we grof. Iemand slonzig eerder. In hiphop gaat het ook altijd over 'my bitch' en 'my crib'. Vrij vertaald: die van ons.»

En ja, Charissa blowt openlijk, haalt een flesje rum uit haar binnenzak tijdens de uitreiking van de MIA's en heeft écht een grote mond. «Maar die elementen helpen mij om het karakter van Slongs Dievanongs uit te diepen. Als mensen haar in het echt zouden ontmoeten, zouden ze denken: 'Wat een marginaal wijf.' Dat ze dat nu ook van mij zouden denken? Laat de mensen maar denken. Van Clement Peerens werd ook lang gedacht dat hij echt was.

Dat wil zeggen dat het goed is gedaan. Dat karaktertje zorgt er trouwens voor dat ik meer kan doen als artiest. Ik kan er als Slongs volledig over gaan.»

De eerste publieke doorbraak kwam er nadat Slongs in 2012 met wat solo-werk werd opgepikt door radiozender Studio Brussel. Maar het nummer 'Lacht Nor Mij', een productie van Hans Francken, de man met het gouden gehoor achter Clouseau, deed afgelopen zomer de rest. Zeventien weken lang stond het liedje op één in de Radio 2 Ultratop. «Het is de nostalgie, die ook de Fixkes lanceerde, die zo werkt. De goeie ouwen tijd, van rekenen en vlijt, een leven zonder zorgen, ambitie of spijt. Ik zing over het pleintje, en het véloke. Ik verplicht de mensen op reiste gaan naar hun eigen jeugd.»

ALS HIPHOPPER IN HET DIALECT EN ALS 'MASKE' ZO EEN MUZIEKPRIJS WINNEN, IS EIGENLIJK NOT DONE
Charissa Parassiadis

Maar bij de Fixkes is dat recept op een gegeven moment wel uitgewerkt, en dat is altijd het risico van succes, beseft Charissa. «En wa naa? Wat moet ik nu gaan maken. Ik wil trouw blijven aan Slongske, met hare vuile mond. Maar ik moet vooral nummers maken voor mezelf. De laatste plaat 'Ik zen Nie de Bank' is gemaakt in een twilight-zone omdat er zo veel verwachtingen



Charissa Parassiadis - alias Slongs Dievanongs - in de Sint-Andrieswijk. «Ik ben hier nooit weggegaan omdat deze wijk een dorp binnen de stad is.» Foto Laenen

zijn. De mensen voelen dat en dat nummer werkt ook niet zo goed. Ik mag me niet bezighouden met de verwachtingen van mensen over hiphop of mainstreammuziek. Laat ons maar stoppen met elkaar in vakjes te duwen, want er past niemand in, zene.» Het volgende project is daarom wel opnieuw volledig spek naar haar bek, sociaal geëngageerd als Charissa is. Ze heeft de teksten van schrijver Lode Zielens, eveneens met zijn roots in Sint-Andries, in een modern jasje gestoken. De aanleiding is een expo in het cultureel centrum van Sint-Andries rond zijn dood, zeventig jaar geleden. «Lode Zielens schreef als eerste het leven zoals het was. En hoewel de geschiedenis van het socialisme in Antwerpen in de wijk is ontstaan, was hij

niet politiek getint. Hier stonden de mensen het langst op de barricades tijdens de stakingen in de Grote Depressie. Hij was geen politiek beest, maar een gevoelsmens. Zoals ik. Ik ben eigenlijk een hippie-hiphopper.»

Het resultaat: vijf rapsongs die sociale ongelijkheid aanklagen. «Toen in de jaren dertig. Maar ook nu. Want hoe meer ik onderzoek deed naar zijn werk, hoe meer ik tot de conclusie kwam dat er eigenlijk niets veranderd is. De illusie is alleen wat dikker geworden. Mensen worden op straat gezet, terwijl de grote mannen nog evenveel verdienen.» Het is een sociaal manifest geworden, tegen de uitbuiting van arbeiders.» Eerder trok Charissa al ten strijde met een rap tegen pesten, en maande ze Antwerpse studenten

aan tot een grote zwerfvuilopkuisactie. Nu neemt ze het op voor de gewone burger. «Kunnen werken met zulks Antwerps patrimonium is een ongelooflijke cadeau.»

Politiek

Begin maart, twee maanden voor de verkiezingen, worden de nummers uitgebracht op de EP 'Moeder waarom Leven wij'. Van het hoofdnummer 'Het is nog niet te laat' komt een single.

«Ik ben niet politiek geëngageerd. Ik ben niet groen, niet oranje, niet blauw, zeker niet geel», zegt Charissa. «Maar ik heb wel een mening over hoe de maatschappij in elkaar zit. Als we de mensen hun stemgedrag hiermee een beetje kunnen veranderen, is dat goed meegenomen.»



CAMERICH

**TOTALE UITVERKOOP
TOT -60%**

WEGENS VERBOUWING/VERHUIZING*

Alle dagen open
van 10u - 18u
AIRCONDITIONED SHOWROOM

Vlaamse Kaai 35-39 / Vlaamse kaai 29-30
Antwerpen - www.divani.be - www.camerich-antwerpen.be

OOK OPEN OP ZONDAG

